

вски, Атанас Келпетков, Вълко Шишманов и още много други.

Във връзка с излизането на списанията „Родопски старини“ (1887-1892) и „Славиеви гори“ (1894-1895) в писмо от 18 юли 1888 г. Попконстантинов съветва Шишков: „Прави ми се зимаска да ми казваше, че ще продължаваш издаването на „Родопски старини“ във вид на повременно периодично списание. Не е ли по-добре книжките „Родопски старини“ да приемат материали и от други лица; да е един вид периодическо списание, в което да намират прием трудовете на всеки българин от Родопите; да се поместват географически, статистически и поминъчни статии от старо и ново време. То и сега могат да се поместват статии в разни списания, но знаеш, че разпръснатата книжнина по родопските работи не може да си заеме онова място, което е предназначено в българската литература. Пиши ми дали ще може да се учреди един редакционен комитет или един вид малко дружество, което може да бъде основа за бъдещето дружество, което ще се занимава с всестранното изучаване на Родопските планини“²¹. Така Попконстантинов показва широкото си научно виждане за бъдещата научноизследователска работа в Родопския край. Самият Стою Шишков чувства необходимостта от духовното общуване и подкрепа в издателската си дейност. От с. Орехово, Рупчоско, на 9 януари 1894 г. той пише на Попконстантинов следното: „Благодаря от сърце за всичко, що ми пишете, особено по списанието, за чийто успех аз имам голяма нужда от съвети, за които на кому другиму ще разчитам, ако не на Вас“²²

Третият от родопското тризвездие книжовници Васил Дечев също поддържа връзка с Попконстантинов в научноизследователската работа по проблемите на бита, културата и историята на родопските българи: „Аз почнах да издавам едно малко вестниче „Родопски новини“, което ще се занимава само с наши работи. Добре ли е или зле, засега не мога да кажа нищо. Надея се, че ще ми пратите някоя статийка за нашите места“ - пише му Дечев в писмо от 10 юни 1895 г.

За голямо съжаление жизненият път на този голям книжовник, общественик и родолюбец е твърде кратък - умира едва 41-годишен. Съобщения за неговата смърт и книжовното му дело се публикуват на 15 юли 1899 г. във вестниците „Мир“, бр. 706 и в „Български търговски вестник“, бр. 151.

Няколко години след смъртта му през 1901 г. Стою Шишков помества в сп. „Българска сбирка“ статия с автобиографични данни и сведения за научната му и публицистична дейност в раздела „Незабелязани дейци с отечествени заслуги - Хр. Попконстантинов“. В нея той дава своята оценка за него: „В лицето на Христо Попконстантинов Родопите изгуби един рядък свой син, чийто недълъг, но пълен с деятелност живот, ще служи всякога за образец за подражание. И колкото повече